

— We hebben er zelf veel te weinig, zei Hélène; we moeten d'r een krans van maken.

— Pluk er dan wat, vleide Bep.

— Omdat het niet màg moet ik het doen, hè, oolijkerd! zei Hélène die zich wel heel veel ouder en wijzer wist.

Bep keek glimlachend en ondeugend op. Tony zei:

— Weet je wat, ik zal d'r een paar voor je schudden! Die op den grond liggen mag je hebben, heeft de juffrouw gezegd....

En ze schudde meteen. Een roze regentje fladderde neer. Dan gingen Bep en Claar aan 't rapen; Tony en Hélène hielpen wat.

— We draaien om den leugen heen, zei Hélène.

— Hè nee! zei Bep, het is toch ècht waar!

— Zeker, zei Hélène, we liegen ook niet, maar we draaien d'r toch omheen.

Bep raapte voort met een ernstig gezicht. Ze wist eigenlijk niet waar ze bang voor was.

VI.

EEN KLEINE JOSEF.

Ook in de stad is het prettig verstoppertje te spelen. In huis, vooral als het niet groot is als bij Willem Smith, vind je veel moeilijker de mooie plaatsjes. Het prachtigste had Wim natuurlijk zelf ontdekt; wie zou het huis ook zóó goed kennen als hij? Maar dit toch vooral! Sinds hij er de boeken lag te lezen uit Vaders oude bibliotheek die hem verboden waren, had hij er zich zóó lang al op gespikt het te gebruiken! 't Was op den hemel van het bed, waarin hij sliep. Moeder had plan gehad dien ouden hemel, die de lucht niet toeliet, maar op zolder weg te bergen. Gelukkig was er niet van gekomen! — Hij had er enkel Atie van gesproken. Atie was acht dagen bij hen gelogeed: haar ouders waren uit stad. Het was kindervisite, en de anderen wisten het al: waar je Atie vond daar zat ook Wim. Wim vond het niets vervelend.

Ze hadden nu beiden gezorgd alleen op Wims kamer te zijn. Het was voor Atie een

klauter er bovenop te komen; vooral daar je erg voorzichtig moest zijn, want de bodem van den hemel was van doek; alleen een dwarslat liep er middenover, en van dien dwarslat naar den rand had Wim een andere, onder uit zijn bed gehaalde plank gelegd. Toen Atie met veel moeite door Wim naar boven was geholpen, wiegelde de hemel zoo gevaarlijk op zijn houten stijlen heen en weêr, en kraakte telkens zoo, dat Atie fluisterde:

— Ik ga d'r af, hoor! dadelijk zakt alles in mekaâr.

— Welnee kind, zei Wim, het bed is sterk genoeg: van mahoniehout. Zit wat stiller; als ze binnenkomen merken ze het direct.

't Was nu doodstil. Een voorjaarszonnetje scheen door de vitragegordijntjes voor het raam. De kamer, daarboven, leek vreeselijk kaal: het plafond, effen muren, met de zwarte top van ééne plaat en het stoffig-grauwe linnen van dat hemel-dak; verder zag je niets. Je hoorde ook niets in huis.... Zeker nog niemand gevonden.

— Hè, fluisterde Atie weêr, ik hou het nooit uit!

— Sst, zei Wim, ik hoor wat.

De trap had gekraakt. De deur, met een ruk, vloog open.

— Ook een slimmerd! dachten Atie en Wim; die wou ons betrappen!

Het binnengekomen meisje keek rond, zocht achter 't bed, in 't bed achter de gordijnen, onder 't bed, in de kast — en ging toen weg. Wim en Atie glunderden elkaâr in de oogen. Atie gaf een prik. Wim zei weêr zachtjes: — Sst! en ze zwegen, want er werd in de kamer ernaast gezocht.

Het duurde heel lang. Ze praatten met kleine fluisterstemmetjes. — Al de anderen waren eindelijk gevonden.

Daar kwamen ze allemaalan. Een stem zei:

— Ik begrijp er niets meer van! Ik heb overal gezocht, en ze zijn toch met zijn beiden! Atie, ineens, kreeg een proestbui.

— Hou je toch stil, zei Wim.

Nu kwamen ze binnen en zochten. — Niets!